

Ferenc pápa beszéde az úrangyala elimádkozása előtt

Szent Péter tér
2014. augusztus 3. (vasárnap)

Kedves Testvérek és Nővérek, jó napot kívánok!

A mai vasárnapon az evangélium a kenyerek és a halak megszorításának csodáját tárja elénk (Mt 14,13–21). Jézus a Galileai tónál vitte végbe ezt a csodát, egy félreeső helyen, ahová visszavonult tanítványaival, miután tudomást szerzett Keresztelő János haláláról. Ám nagyon sokan utánamentek és rá is találtak; Jézusnak pedig, amikor meglátta őket, megesett rajtuk a szíve, és egész estig gyógyította a betegeket. Egyszer csak a tanítványok, akik aggódtak amiatt, hogy későre jár az idő, azt tanácsolták Jézusnak, hogy bocsássa el a népet, és így az emberek elmeheessenek élelmet venni maguknak a közeli falvakba. Jézus azonban – egész nyugodtan – így válaszolt: „Ti magatok adjatok nekik enni” (Mt 14,16); kérte, hogy hozzák oda neki az öt kenyeret és a két halat, megáldotta őket, elkezdte porciókra törni, és odaadta a tanítványoknak, akik pedig szétosztották a népnek. Mindnyájan a jóllakásig ettek, sőt, még maradt is az ételből!

Ebből az eseményből három üzenetet olvashatunk ki. Az első a *könyörület*. Amikor látja az utána futó tömeget, amely mondhatni „nem hagyja békén”, Jézus nem háborodik fel, nem mondja azt: „Ezek az emberek zavarnak engem!” Nem, egyáltalán nem. Könyörületet érez szívében, mert tudja, hogy nem kíváncsiságból keresik, hanem mert szükségük van rá. De jól figyeljünk: a könyörület – amit Jézus érez – nem pusztán együtt-érzés, hanem annál több! A könyörület (*compassio*) együtt-szenvedést (*cum-patire*) jelent, vagyis mások szenvedésével való azonosulást és azok magunkra vételét. Jézus ilyen: velünk együtt és értünk szenved. Könyörülete abban mutatkozik meg, hogy tömérdek embert meggyógyít. Jézus arra tanít minket, hogy a szegények szükségleteit elébe helyezzük saját szükségleteinknek. A mi igényeink, bár jogosak, sohasem lesznek olyan sürgetőek, mint a szegényeké, akiknek nem rendelkeznek azzal sem, ami a megélhetés szükséges. Gyakran beszélünk a szegényekről. De amikor róluk beszélünk, vajon érezzük-e, hogy az a férfi, az a nő, azok a gyerekek nem tudnak miből megélni? Nincs mit enniük, nincs ruhájuk, nem jutnak gyógyszerekhez... A gyerekek nem járhatnak iskolába. Ezért a mi igényeink, bár jogosak, sohasem lesznek olyan sürgetőek, mint a szegényeké, akiknek nem rendelkeznek azzal sem, ami a megélhetés szükséges.

A második üzenet az *osztozás*. Az első a könyörület, amely Jézus szívét eltöltötte, a második pedig az osztozás. Érdekes összehasonlítani, miként reagálnak a tanítványok és miként reagál Jézus a fáradt és éhes embereket látva. Különbözőképpen. A tanítványok úgy vélik, jobb elküldeni őket, hogy gondoskodhas-

sanak élelemről. Jézus viszont azt mondja: ti magatok adjatok nekik enni. Két eltérő reagálási mód, amely két, egymással ellentétes logikát tükröz: a tanítványok a világ logikája szerint érvelnek: mindenkinek magáról kell gondoskodnia; úgy érvelnek, mintha azt mondanák: „Oldjátok meg magatok!” Jézus viszont Isten logikája szerint érvel, ez pedig az osztozás. Hányszor fordítjuk el fejünket, hogy ne is lássuk szükségét szenvedő testvéreinket!? Ez a másik irányba fordulás a jól nevelt, felelősséget nem vállaló kifejezési módja annak, hogy „Oldjátok meg magatok!” Ez azonban nem jézusi: ez önzés! Ha Jézus elbocsátotta volna az embereket, sokan étel nélkül maradtak volna. Viszont az az egynéhány kenyér és hal, amelyeken rajta volt Isten áldása és amelyeket szétosztottak, az elég volt mindenkinek. Vigyázat: ez nem valami varázslat, hanem jel! Ez a csodajel arra bátorította az embereket, hogy higgyenek Istenben, a gondviselő Atyában, aki nem engedi, hogy nélkülözzük „mindennapi kenyérünket”, ha képesek vagyunk azt testvériesen megosztani másokkal.

Könyörület, osztozás. A harmadik üzenet pedig: a kenyerek csodás megszaportítása előre jelzi az *Eucharisziát*. Ez látszik Jézus azon gesztusából, hogy „elmondta az áldásimát” (19. vers), mielőtt széttördelte a kenyereket és kiosztatta a népnek. Ugyanezt a gesztust hajtja majd végre az utolsó vacsorán, amikor megalapítja megváltó áldozatának örök emlékezetét. Az Oltáriszentségben Jézus nem akármilyen kenyeret ad, hanem az örök élet kenyerét, önmagát adja, önmagát ajánlja fel az Atyának, irántunk való szeretetből. Nekünk Jézus érzésével kell a szentmisére mennünk, vagyis könyörülettel és javaink másokkal való megosztásának szándékával. Aki úgy veszi magához az Oltáriszentséget, hogy nincs benne könyörület a szükségét szenvedők iránt és nem osztja meg javait másokkal, az nincs jó viszonyban Jézussal.

Könyörület, osztozás, Eucharisztia. Ez az az út, amelyet kijelöl nekünk Jézus a mai evangéliumban. Ez az út elvezet minket ahhoz, hogy testvéri szeretettel tekintsünk e világ szükségleteire, de túl is vezet minket e világon, mert ez az út az Atyaistentől indul és hozzá vezet. Szűz Mária, az isteni gondviselés anyja kíséren bennünket ezen az úton.

(Tózsér Endre SP fordítása)

© Libreria Editrice Vaticana, 2014.

© Tózsér Endre SP, 2014.

